

[Alfred Jensen.]

dér — der var jo da også socialdemokrater dér, det var der i øvrigt også i strejken — hang vel sammen med, at man følte, man måtte være med på de strejkendes side, at det kunne bidrage til, at de strejkende kunne fortsætte kampen i håb om dog at nå frem til den løsning, de havde kæmpet for, og det kan jeg ikke se man kan bebrejde dem, der understøtter strejken. Her må man snarere kaste sig over arbejdsgiverne og de lunkne, som ikke ville hjælpe dem til at nå et tilfredsstillende resultat.

Jeg vil gerne sige angående vort forhold til strejker, at vi har haft det princip, at vi kun kommer til strejkende, når det ønskes, men vi har adskillige gange fået henvendelse fra strejkende, der har banket på andre døre og er blevet afvist. Det var tilfældet med skorstensfejerner. De søgte at få hjælp og understøttelse til deres lovlige strejke, for at de kunne føre kampen igennem, men de fik ikke hjælp noget sted, og derefter var det, at de henvendte sig til kommunisterne. Nu kan man selvfølgelig sige, at det er kommunisterne, der har organiseret en sådan strejke. Jeg har i og for sig ikke noget imod at have æren for det, men de reelle forhold må jo også frem, for at de enkelte medlemmer kan være klar over, hvordan forholdene var. Det er ikke kommunisterne, der har organiseret skorstensfejernes strejke, det var ikke kommunisterne, der satte ind for at lave andre strejker, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har påstået. Jeg ved ikke engang, om der var kommunister på alle arbejdspladserne. Det afgørende i den sag var, at de strejkende stødte på en genstridighed fra arbejdsgivernes side, som tvang dem ud i strejke, og som tvang dem til at søge hjælp og understøttelse andre steder fra, derunder bl. a. også fra kommunisterne.

Jeg synes, det er helt urimeligt, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen bebrejder de strejkende, at de ikke kom med de 24 sager, som Alfred Petersen omtalte. Mig bekendt er de 24 sager spørgsmål, der er afgjort, men jeg kan være forkert underrettet; efter de udtalelser, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen kom med i første omgang, kan det vel ikke være så mærkeligt, at de strejkende ikke førte disse 24 sager

frem, eftersom de kendte dem, og eftersom det var Alfred Petersen, der havde givet dem oplysning derom.

Jeg noterer med tilfredshed, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ikke har noget imod, at man animerer lovgivningsmagten til at klare en hel del af de sociale problemer, der også er på arbejdspladserne. Jeg gad dog vide, om ikke spørgsmålet om tryghed i ansættelsen, tryghed for at have fuld beskæftigelse, også er så vigtigt et problem, at man med rette kan spørge, om ikke samfundet og statsmagten må være interesseret i at garantere noget sådant, i hvert tilfælde kan arbejderne være interesseret deri.

Det spørgsmål, vi har rejst her, har vel indirekte indflydelse på løn- og arbejdsvilkår, men det rører jo ikke ved lønningerne. Det sikrer blot arbejderne en friere stilling på arbejdspladsen og dermed også mulighed for at tale med om deres lønvilkår. Det, der står i vort dagsordensforslag, drejer sig om arbejdets tilrettelæggelse og fordeling og om antagelse og afskedigelse, og så er det ikke relevant at føre slige ting ind i debatten.

Jeg må sige, at jeg ikke kan stemme for det forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har stillet. Jeg mener, at man må påpege, at det er i arbejderne og samfundets interesse, at der skabes bedre og tryggere forhold på arbejdspladserne, end vi har i dag, og det kan ikke være urimeligt, at man påviser, at regeringen har et ansvar i de forhandlinger, der foregår, og at regeringen også, hvis de ikke kan føre frem til en fornuftig løsning, må søge ad lovgivningens vej at klare de problemer, der ellers ligger uløst.

(Kort bemærkning).

Hans Rasmussen: Jeg ved ikke, om jeg med formandens tilladelse må karakterisere det ærede medlem hr. Alfred Jensen som naiv, men hvis jeg må det . . . nå, formanden siger, at det kan man ikke, så skal jeg afstå fra at gøre det. Men så må jeg i hvert fald sige, at jo flere gange det ærede medlem kommer på talerstolen, jo flere søfklaringer får man, og jo mere kommer han bort fra det emne, vi skulle behandle her. Det tjener derfor ikke det ærede med-